

F. t. l. vedr. lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v.

det ikke følger af den anden lov eller af forholdets særlige beskaffenhed.

Det er Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse, at længden af forældelsesfristen, der løber efter afbrydelsen af forældelsen af fordringer omfattet af sølovens § 501, bør bestemmes efter § 501, stk. 1, og ikke efter de almindelige forældelsesregler. Den særlige karakter af de pågældende fordringer, der bortset fra fordringerne omfattet af § 501, stk. 1, nr. 6 og 8, alle er reguleret ved internationale regler, tilsiger, at den nye frist fastlægges efter sølovens regler. Det foreslås derfor, at der indsættes en særlig bestemmelse herom i sølovens § 501.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt anledning til at foreslå ændringer af de øvrige særlige forældelsesregler i søloven.

Der henvises til lovforslagets § 44 (forslag til ændring af sølovens § 501, stk. 5) og bemærkningerne her til.

Ved lovforslagets § 45 foreslås der indsat en bestemmelse i § 25 i konkurrenceloven, der vil indebære, at § 21, stk. 2, i forslaget til ny forældelseslov vil kunne finde anvendelse på det konkurrenceretlige område. Forslaget til forældelseslovens § 21, stk. 2, medfører en foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen under en sags behandling hos en administrativ myndighed, og samtidig udløses der en tillægsfrist på 1 år fra den administrative myndighed har truffet sin afgørelse. Konkurrenceloven hører under Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Af bemærkningerne til forslaget til forældelseslovens § 21, stk. 2, fremgår, at anvendelse af bestemmelsen forudsætter, at både skyldner og fordringshaver skal være part i sagen. I sager for Konkurrencerådet, herunder sager hvor Konkurrencestyrelsen træffer afgørelse på vegne af rådet, og i sager for Konkurrenceankenævnet vil klager (fordringshaver) som alt overvejende hovedregel ikke være part.

Dermed vil en fordringshaver i en sag, der behandles for konkurrencemyndighederne, ikke umiddelbart kunne drage fordel af afbrydelsesvirkningen og den 1-årige tillægsfrist i forslaget til forældelseslovens § 21, stk. 2.

Dette vurderes at være u hensigtsmæssigt, idet de hensyn, der ligger bag den foreslåede bestemmelse om foreløbig afbrydelse, gør sig gældende på tilsvarende måde i forhold til personer og virksomheder, der indgiver klage til Konkurrencerådet, indbringer en afgørelse for Konkurrenceankenævnet, eller indtræder som biintervenient under ankenævnets behandling af en sag.

På denne baggrund foreslås en særlig bestemmelse i konkurrenceloven, således at betingelsen om, at fordringshaver skal have partsstatus, fraviges på konkurrenceretssområdet. I stedet foreslås, at fordringshaver skal have knyttet sig til sagen ved at have indgivet klage til Konkurrencerådet, have indbragt en afgørelse for Konkurrenceankenævnet, eller være indtrådt som biintervenient under ankenævnets behandling af en sag.

3.11. Visse ændringer af renteloven og kreditaftaleloven

3.11.1. Ændring af henvisninger til banker mv. i renteloven og kreditaftaleloven

3.11.1.1. Gældende ret

Rentelovens § 7, stk. 1-3, begrænser kreditorers adgang til at fravige rentelovens § 5, der omhandler beregningen af morarente. Ifølge lovens § 7, stk. 4, gælder stk. 1-3 ikke for aftaler, der indgås af banker, sparekasser, andelskasser samt realkreditinstitutter, der er godkendt af staten.

Ifølge kreditaftalelovens § 15, stk. 2, kan det ved forbrugerkreditaftaler alene aftales, at kreditrenten helt eller delvis skal variere med størrelsen af Nationalbankens diskonto eller lignende forhold, som kreditgiver er uden indflydelse på, medmindre kreditgiver har tilladelse til at drive virksomhed efter lov om banker og sparekasser mv. eller realkreditloven.

Det kan give anledning til en vis tvivl, om rentelovens § 7, stk. 4, og kreditaftalelovens § 15, stk. 2, efter ordlyden omfatter kreditinstitutter godkendt i udlandet, men det må antages, at bestemmelserne omfatter kreditinstitutter godkendt i udlandet, i det omfang disse i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed må virke i Danmark.

3.11.1.2. Lovforslagets udformning

Henvisningerne til »banker«, »sparekasser« mv. i rentelovens § 7, stk. 4, og kreditaftalelovens § 15, stk. 2, foreslås ændret til henvisninger til godkendte pengeinstitutter, realkreditinstitutter og kreditinstitutter, svarende til de betegnelser, der anvendes i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 286 af 4. april 2006 med senere ændringer, som indeholder de gældende regler om godkendelse mv. af disse virksomheder.

Herved præciseres, at bestemmelserne omfatter kreditinstitutter godkendt i udlandet, i det omfang disse i øvrigt må virke i Danmark.

Der henvises til lovforslagets § 14, nr. 1 (forslag til rentelovens § 7, stk. 4) og § 15 (forslag til ændring af